

Ta je zima bila duga i hladna...

Da... izuzetno duga i hladna. Okrutna, negostoljubiva zima. Od onih kojima se ne raduješ.

Tek je svitalo kad je Kristina krenula u školu. Vjetrom nošene snježne pahulje padale su po njenom blijedom licu i gustoj kosi. Obrazi su je pekli od hladnoće. Nespretno je navukla rukavice i ugurala ruke u džepove. Možda i nije bilo toliko hladno. Možda ju je samo prolazila jeza. Nije ni čudo kad mora sama kilometrima hodati po mraku. Zнала je da će se uskoro razdaniti, no nije joj bilo svejedno, iako su se Mjesečeve zrake odbijale od snježnog pokrivača i mogla je bez problema uočavati stvari oko sebe. Ali baš zbog toga, sve je bilo nekako još jezivije. Prestala je razmišljati o tome i osluškivala je potmuli, daleki, prijeteći šum vjetra. Sjetila se zašto voli zimu. Uspjelo joj je i kad je konačno zaboravila na strah, spazila je i prigušene naznake sunca.

Nije imala mnogo prijatelja. U stvari, družila se samo s Marinom koja je bila vedra i pričljiva. Pomalo djetinjasta. Čak i naporna. Kristini to smeta. Voli biti u društvu starijih. Nije tipična školarica koja bi se najradije ispisala iz škole i ostatak života provela promatrajući „zgodne“ dečke s prijateljicama. Jako je voljela školu, čitanje, učenje, otkrivanje novih stvari. Željela je puno toga postići u životu. Studirati medicinu ili pravo, napisati knjigu, puno volontirati i pomagati drugima. Svakako je željela znati što drugi ne znaju! Nije imala zajedničkih tema sa svojim vršnjacima. Jednostavno joj nije bilo mjesto tu gdje je.

Živjela je u malenom gradiću gdje svatko svakoga poznaje. Siguran kraj. Ljudi nisu zabrinuti jer se dotad ništa loše nije dogodilo. I baš toga dana Kristina je bila loše volje i nije joj se dalo čekati Marinu, iako su se dogovorile da će zajedno ići kući. Marina se boji mraka. a sad još i te popodnevnosti zbog pripreme priredbe. Ujutro nastava, popodne opet drmbanje u školi. Neće, baš neće, čekati Marinu. Dosadila joj je njezina brbljavost. Uopće joj se nije dalo petnaest minuta slušati o nekom tamo dečku koji ima duboke plave oči i jamice u obrazima, a jakna mu savršeno stoji. I ne razumije čega se Marina toliko boji. Pa kuća joj je udaljena svega kilometar od škole, a ona mora po mrklom mraku pješačiti sat vremena. Odlučila je krenuti dok još nije mrak.

Činilo joj se da se vrijeme mijenja, premda je bilo hladno i sniježno. Zahladilo je kao nikad do tad. Čudno i neobjašnjivo. Ili je to samo nešto u njoj. Odnekud se pojavio strah koji ju je potpuno preplavio. Počela se tresti. Zнала je da nešto nije u redu. Potrčala je. Kući je došla crvena i zadihana. Otac i majka su bili previše udubljeni u gledanje vijesti pa nisu to ni primijetili. Bilo je već kasno pa je legla u krevet, ali dugo nije mogla zaspati. Sanjala je Marinu kako je doziva u pomoć. Opet njezine noćne more. Dugo je čekala zvuk budilice i kad je konačno zazvonila, ustala je, spremila se i krenula u školu.

Još je bilo mračno. Bez mjesečine. Znala je put već napamet, a i slijedila je tragove u snijegu. Osjećala se umorno i zabrinuto. Ili samo umorno. Udubila se u misli i nije ni primijetila kuda hoda ni koliki je put prešla.

Kristina nije plakala. Nije mogla. Što se dogodilo s Marinom nitko nije znao. Kristina se mjesecima nije oporavila. Slabo je jela i spavala, rijetko je dolazila u školu, pokvarila je ocjene. Više nikad nije bila ona ista. Sebe je okrivila za Marininu smrt i nikad si nije oprostila.

Ta je zima bila duga i hladna, a srca nekih ljudi zauvijek je okovala ledom.

Sandra Petreković, 1.g1